

بیانیه دانشجویان سوسیالیست دانشگاه های ایران

به مناسبت اول ژوئن روز جهانی کودک

سرگردان و بی چاره
همیشه کار و کار
بازی و تفریحی کجاست؟
ما کودکان کاریم
ما دنیا را می سازیم
ما می گوئیم کارگریم
چه کسی می شنود؟
این حرف های قشنگ را
این حرف های تکراری را
کودکلن خیابان
بی پناه و سرگردان
کارگران کوچه ها
بازار و خیابان.

آنیئا، سیزده ساله، عضو «انجمن حمایت از کودکان کار»

اول ژوئن روز جهانی کودک، سمبل بیش از دو قرن بربریت سرمایه داری علیه بی دفاع ترین بخش از بشریت، یعنی کودکان است. کودکانی که به یمن این توحش سازمان یافته و ریشه دوانده در تک تک سلول های اجتماع، هرگز کودکی را تجربه نمی کنند، مورد تعرض و تجاوز مضاعف قرار می گیرند، از آموزش، حداقل زندگی انسانی و شادی کودکی محروم اند و به فجیع ترین نحو ممکن برای بازتولید سود و ثروت از سوی سیستم ضد انسانی کاپیتالیزم مورد سوء استفاده قرار می گیرند.

نظام سرمایه داری از بدو زایش خود، کودکان را با بالاترین نرخ استثمار به بردگی کشانده است و تمام سرمایه آنان که کودکی است را از آنان ربوده است. این نظام هار و لجام گسیخته، در طول تاریخ سیاه و خونین خود، علاوه بر زنان و مردان کارگر، بر دوش نحیف میلیون ها کودک ایستاده است، و هزار کودک بی پناه را زیر پا له کرده است تا چرخ آدم کشی و سود پرستی اش بچرخد و فربه تر شود و این در حالی است که این کودکان به واقع کارگر نیستند تا با اراده نیروی کار خود را بفروشند، بلکه آنان بردگانی هستند که اگر زنده بمانند برای کارگر شدن در نظام منحن سرمایه داری آبدیده می شوند.

نظام سرمایه داری با گذشت زمان، مدعی بهبود وضعیت زندگی بشر است و آن قدر وقیحانه چنین ادعایی را طرح می کند که بسیاری از انسان ها فراموش می کنند که این پرسش را طرح نمایند که :

«چرا این نظام نتوانسته است کار کودکان را ملغی نماید؟!» و این در حالی است که کار کودکان، نمایانگر یکی از ضد انسانی ترین مظاهر نظام شوم سرمایه داری بوده است که هر ساله، میلیون ها کودک را در اقصی نقاط جهان، قربانی فقر، بیماری، جنگ، قاچاق انسان، آوارگی و مهاجرت، بردگی جنسی و در یک کلام، سودپرستی بی پایان کاپیتالیسم سیری ناپذیر می نماید.

سرنوشت دلخراش میلیون ها کودک کار، به ما خاطر نشان می کند، که سرمایه داری، اساسا نمی تواند جزئی ترین تغییر را در درون خود برای بهبود زیست انسان ها و به ویژه کودکان اعمال نماید. بنابراین، تنها راه رفع و الغاء کار کودکان، عبور از نظام سرمایه داریست، و درست در این نقطه است که ما، بار دیگر باید سرهای خود را به سمت تنها نیروی قادر به تغییر و عبور از وضعیت موجود بچرخانیم: طبقه کارگر جهانی!

طبقه کارگر در تمام نقاط دنیا، تنها نقطه اتکای واقعی، برای مبارزه علیه کار کودکان و احقاق حقوق کودکان به مثابه آسیب پذیر ترین و بزرگ ترین قربانی بربریت سرمایه داری است. طبقه کارگر در جهان و ایران که سرمایه داری اسلامی، کودکان را به طور مضاعف به بردگی کشانده، تنها نیروی اجتماعی است که می تواند به حمایت و دفاع از کودکان بی پناهی برخیزد که با دستمزدهایی شرم آور و بهره کشی آشکار، به کار گماشته می شوند و در معرض تجاوز، آزار، تهدید و دهشتناک ترین آسیب های روحی و روانی می شوند و کودکی شان نیز از ایشان ربوده می شود تا جیب سرمایه داران پُر تر شود و وجود نحیف ایشان، تکیده تر...

دفاع از حقوق کودکان، به ویژه تلاش در جهت لغو کار کودکان، یکی از بنیادی ترین مبارزاتی است که در بطن هر جامعه ای در جریان است و تمام نیروهای پیشرو اجتماعی، کارگران، زحمتکشان، زنان، معلمان و دانشجویان، همه و همه باید در کنار یکدیگر و با رهبری طبقه کارگر علیه رفع هرگونه ستم، تبعیض و استثمار کودکان بکوشند و به هر طریق ممکن علیه تمام مظاهر این جنایت آشکار و سازمان یافته حاکمیت سرمایه بکوشند.

بهره کشی و بردگی کودکان ممنوع!

زنده باد مبارزات متحد علیه لغو کار کودک به رهبری طبقه کارگر!

زنده باد سوسیالیسم!

[/http://www.socialist-students.com](http://www.socialist-students.com)

[/http://www.socialist-students.blogfa.com](http://www.socialist-students.blogfa.com)

دانشجویان سوسیالیست دانشگاه های ایران

11 خرداد 1389-6-1/2010